

ת"פ 11638/03/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 11638-03-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן - "חוק העונשין/החוק"), הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, לפי סעיף 257 לחוק העונשין ועבירה של שימוש בכח למנוע מעצר, לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר דין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח משולב), תשכ"ט 1969.
2. לפי כתב האישום בו הורשע הנאשם, ביום 04.02.20, הגיע לבית שבו מתגוררת אימו, המתלוננת, הקיש על הדלת וביקש מהמתלוננת לאכול. המתלוננת הכינה לנאשם אוכל, פתחה את דלת הבית ומסרה לו את המזון שהכינה. אז, ביקש הנאשם מהמתלוננת כסף עבור סיגריות, וזו בתגובה סירבה וסגרה את הדלת.
3. בעקבות האמור, הנאשם בעט בחוזקה בדלת הבית, בעודו מאיים על המתלוננת כי ירצח אותה. בשל כך, התקשרה המתלוננת למשטרה והגיעו שוטרים לביתה.
4. בהמשך לאמור, אותר הנאשם ע"י השוטרת אורה וואסי, בהיותו מתהלך בכיכר הדרור ביבנה. השוטרת קראה לנאשם לעצור מספר פעמים ואילו הנאשם הגביר את מהירות הליכתו. כאשר הגיעו שוטרים נוספים למקום, השוטרת עידן הלל הודיע לנאשם כי הוא מעוכב והובילו לניידת, אך הנאשם סירב להיכנס לניידת ופסע לאחור. בנסיבות אלו, עצר השוטרת עידן הלל את הנאשם ואחז בידו. בתגובה, השתולל הנאשם, השתחרר מאחיזתו של השוטרת והניף ידיו לעברו, תוך שפגע באגרופו בשוטרת. בנוסף, הנאשם התנגד למעצר בכך שהניף אגרופיו לעבר השוטרת, וכן ניסה להשתחרר מאחיזת השוטרים.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

עמוד 1

5. ב"כ המאשימה התייחסה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, בהם הגנה על תחושת הביטחון האישי של אדם, אוטונומית הפרט שלא יופנו נגדו מלל מאיים והתנהגות מאיימת, אשר יהיה בהן כדי להפחידו או להקניטו. עוד פגע הנאשם בערכים של שמירה על שלטון החוק, פגיעה במוסדותיה וזלזול במערכת החוק.
6. לטענת ב"כ המאשימה, האיומים שהשמיע הנאשם הם ברף גבוה, ומדרג החומרה עולה היות ומדובר באיום כלפי קרוב משפחה, אימו, בביתה, ובנוכחות אחותו. בהמשך לאיומים, לא נענה הנאשם לדרישות השוטרת לעצור ואף הגביר מהירות הליכתו תוך התעלמות מוחלטת ממנה. הנאשם המשיך למנוע מהשוטרים למלא תפקידם, נאבק בהם והשתולל בניסיון למנוע מעצרו. נטען, כי המדובר באירוע מתמשך ואלים, שהתרחש בצהרי יום ובשטח ציבורי.
7. לטענת ב"כ המאשימה, מתחם העונש נע בין מספר חודשים מאסר בפועל ועד 12 חודשים מאסר בפועל.
8. ביחס לעברו של הנאשם, טענה ב"כ המאשימה, כי אף שהנאשם צעיר בגילו כבר צבר לחובתו 9 הרשעות קודמות ו-21 כתבי אישום בעבירות אלימות רבות ומגוונות, בין היתר איומים, פציעה שעברין מזוין, חבלה שעברין מזוין, תקיפת עובד ציבור, הפרעה לשוט, בריחה ממעצר, החזקת סכין ועוד.
9. ב"כ המאשימה ציינה, כי כנגד הנאשם עומדים שני מאסרים על תנאי ברי הפעלה - האחד בן שישה חודשים, שהוטל עליו בעקבות הרשעתו מיום 13/6/2019 בת"פ 66679-01-19, בעבירת איומים כלפי אמו וכן הפרעה לשוט ועבירות נוספות, והשני בן חמישה חודשים - שהוטל עליו בהרשעתו האחרונה מיום 12/2/2020 בת"פ 14841-01-19, בעבירת איומים כלפי עובד ציבור. על הרשעה זו האחרונה ערער הנאשם ובדין 13/7/2020, לאור הערת בית המשפט, חזר בו הנאשם מהערעור והערעור נדחה. למעשה, בעת שהמתין לדיון בערעור שהגיש, ביצע הנאשם את העבירות בתיק שלנו.
10. כן נטען, כי אף שהנאשם ריצה מספר מאסרים בפועל, חלקם ממושכים, ולמרות המאסרים המותנים שהוטלו עליו, לא היה בכך בכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות. לטענת המאשימה, המדובר בנאשם רציוניסטי, שלא לקח אחריות וניהל הוכחות עד תום, לא חסך את עדותם של אמו ואחותו, וכל אלו יש לשקול לחובתו בעת גזירת העונש. עוד נטען, כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי ואין נסיבות המצדיקות חריגה לקולא ממתחם הענישה. לאור כל אלו, לטענת המאשימה, יש למקם את הנאשם ברף העליון של המתחם.
11. בנוסף לאמור, עתרה המאשימה להפעיל את שני המאסרים המותנים במצטבר, שכן המדובר בשני עונשי מע"ת שהוטלו על הנאשם בשני גזרי דין נפרדים, וכן להטיל על הנאשם מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

טיעוני ההגנה:

12. ב"כ הנאשם עתר כי בית המשפט ישקול את מעצרו הממושך של הנאשם, החל מיום 04.03.20, ואת העובדה עמוד 2

שבמהלכו הנאשם לא קיבל ביקורים, על המורכבות המשפחתית לא נחשף בית המשפט. נטען, כי הנאשם הוא אדם בודד, ללא כל מקורות תמיכה נפשיים או כלכליים.

13. באשר למצבו הנפשי של הנאשם, נטען כי אף אם במסגרת הכרעת הדין לא ניתן היה לקבוע ממצאים לעניין זה, הרי שבעת גזירת הדין הרף הנדרש הוא אחר. לעניין זה, הפנה הסיניגור לעדויות האם והאחות בבית המשפט, לפסק הדין של כבוד השופטת חיימוביץ' בת"פ 14841-01-19 שם צוין כי לנאשם יש קושי בהבנה של הדברים, לאמירותיו של הנאשם בבית המשפט בהליך זה אשר סתרו את קו ההגנה באופן שלא משרת אותו בכלל. עוד הפנה הסיניגור לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהתקבלה בהליך המ"ת, במסגרתה צוינה התנהגותו המוזרה, דיבור לעצמו, הבעות הפנים, הועלה חשד שמדובר במי שנמצא בהתקף פסיכוטי אך הדבר נשלל. לטענת ב"כ הנאשם יש במצבו של הנאשם קרבה לסייג לאחריות פלילית, ודי באמור לעיל בכדי לעורר יותר מספק סביר לעניין זה.

14. לגבי העבירות, טען הסיניגור, כי הן ברף הנמוך. האיום כלפי האם הוא איום בודד, שהושמע בתוך מנעד שלם של התנהגויות המעידות על מצוקה, הדברים נאמרו מן הפה ולחוך, ולאחר השמעתם, עזב הנאשם את המקום. גם עבירות הפרעה לשוטר והתנגדות למעצר, כך נטען, הן ברף נמוך - ההפרעה היא הפרעה רגעית, שהסתיימה בציות, וההתנגדות קצרה ומינורית מהרגע שהנאשם הולך אחורה עד הרגע שהוא אזוק ומנוטרל. עוד נטען, כי כלל העבירות מהוות אירוע אחד שכן ההפרעה לשוטר והתנגדות למעצר, הן תולדה של עבירת האיומים.

15. ביחס למתחמי הענישה, טען הסיניגור, כי לגבי עבירת האיומים וכן לעניין עבירת ההפרעה לשוטר המתחם נע בין מאסר על תנאי עד מספר חודשי מאסר. ביחס לעבירת התנגדות למעצר, נטען כי המתחם הוא עונש צופה פני עתיד בלבד. לעניין המאסרים על תנאי, הסכים הסיניגור עם טענת ב"כ המאשימה, כי הואיל ומדובר במאסרים שהוטלו על הנאשם בשני גזרי דין שונים, הכלל של חפיפה בין מאסרים על תנאי אינו חל, יחד עם זאת נטען כי מדובר במאסרים על תנאי שאינם קצרים והצטברותם יחד מביאה לתוצאה בלתי מידתית בענייננו.

16. לאור כל האמור, עתר ב"כ הנאשם כי בית המשפט ישית על הנאשם עונש שיכלול את המאסרים המותנים בחופף זה לזה ומאסר שיושת עליו בהליך זה, באופן שהעונש לא יעבור את התקופה הארוכה מבין שני המאסרים המותנים. עוד התבקש בית המשפט להימנע מלגזור על הנאשם רכיב עונש כספי, שכן הנאשם לא יוכל לעמוד בהם ויהיה בהשתת רכיב שכזה בכדי להוות ענישה בלתי מידתית.

17. יצוין, כי הנאשם סירב להיות נוכח בדיון, השתולל בבית המעצר וירק וכן סירב לשוחח עם הסיניגור עובר לטיעונים לעונש. בנסיבות אלו, עתר בא כוחו, כי בטרם יושמע גזר הדין, תינתן לנאשם הזכות להשמיע את דברו האחרון. בפתח הדיון היום, פנה בית המשפט ואפשר לנאשם לומר דברו האחרון. הנאשם, חזר על טענותיו כי לא ביצע את העבירות וכי נעצר על לא עוול בכפו. בהמשך, אף התפרץ ומנע מבית המשפט להמשיך ולהקריא את גזר הדין.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם:

18. ראשית, יצוין כי הן ב"כ המאשימה והן הסיניגור טענו למתחם ענישה אחד, כולל, לכל העבירות בהן הורשע הנאשם, ולטעמי בצדק, שכן כולן מהוות מסכת עבריינית אחת, בעלות קשר הדוק, ועל כן מהוות "אירוע אחד" (ע"פ 4910/13 אהמדבניג'אברנ' מדינת ישראל; ע"פ 1261/15 יוסףדלאל נ' מדינת ישראל).

19. משאמרנו זאת, בית המשפט קבע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם. קביעתו של המתחם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה ותוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

20. **הערכים החברתיים שנפגעו** בביצוע עבירת איומים, לצדה קבע המחוקק עונש מרבי של שלוש שנות מאסר, הינם הגנה על שלום הציבור, שלוות נפשו, ביטחון, כבוד, חירות פעולתו וחופש בחירתו של כל פרט. במעשיו פגע הנאשם בעיקר בשלוות נפשה, כבודה וביטחונה האישי של אמו ובערך המוגן של שלמות התא המשפחתי. אלימות בתוך המשפחה היא עליית מדרגה בתחום האלימות ולעולם תיצבע בגווני קודרים והיבטים נוספים, שכן "...**הצפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך המשפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי**" (א' פרוקצ'יה, בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07)).

21. בביצוע העבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושימוש בכח למנוע מעצר, פגע הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על מוסדות אכיפת החוק, שלטון החוק, סדרי משטר וחברה תקינים, ותפקודם התקין של העוסקים במלאכת אכיפת החוק.

22. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים:** בביצוע עבירת האיומים, פגע הנאשם בערכים המוגנים ברף הבינוני - הגבוה. הנאשם השמיע את האיום כלפי אמו, בנוכחות אחותו, בביתן, בעודו דופק בחוזקה ובועט בדלת הבית, וכל זאת מאחר ואמו סירבה לפתוח את הדלת ומיאנה לתת לנאשם כסף. המלל המאיים הוא מן הרף הגבוה, שהרי הנאשם איים כי ירצח את אימו. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, בהתנהגותו המאיימת זרע הנאשם בלב אמו ואחותו פחד ואימה. מנגד, המדובר באימרה בודדת, שלאחריה עזב הנאשם את המקום. בביצוע עבירת ההפרעה לשוטר, ניתן לומר שמידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הנמוך, שכן ההפרעה היא בהתעלמותו של הנאשם מקריאותיה של השוטרת אורה וואסי, העובדה שהמשיך ללכת וסירובו של הנאשם להיכנס אל ניידת המשטרה. ההפרעה לא לוותה באלימות מילולית או פיזית או בהתנהלות אקטיבית של הפרעה. באשר לשימוש בכח למניעת מעצרו של הנאשם, הפגיעה היא ברף הבינוני, הנאשם ניסה לעזוב את המקום, הניף את ידיו לכל עבר כדי למנוע מהשוטרים להכניסו לניידת וכאשר ניסיונות השוטרים לעשות כן לא צלחו, נדרשו מאמצים משולבים של ארבעה שוטרים כדי לרתקו לקרקע, לאוזקו ולהכניסו לניידת המשטרה. יחד עם זאת, לשימוש בכח לא נלווה שימוש בחפץ כלשהו, ואף לא אמירות אלימות או מאיימות, האירוע היה ספונטני וקצר וברגע שנאזק הנאשם, הוא חדל מהתנגדותו ומהפעלת כח נוסף כלפי השוטרים.

מדיניות הענישה הנוהגת:

23. את מתחמי הענישה להם טענו ב"כ הצדדים פירטתי לעיל. ראוי לציין, כי אף אחד מבאי הכח לא תמך טענותיו ביחס למתחם בפסיקה מתאימה.

24. סקירה של הפסיקה מלמדת, כי מדיניות הענישה המקובלת והנוהגת ביחס לעבירות של איומים כלפי בן משפחה ברף בינוני - גבוה, נעה בין מאסר על תנאי ובין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים (ראו, למשל: רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.2018); עפ"ג (ב"ש) 54434-07-13 לויט נ' מדינת ישראל (9.7.14); ת"פ(טב') 19180-02-17 מדינת ישראל נ' ביטון (2.4.17); ת"פ(טב') 3678-08-14 מדינת ישראל נ' פלוני (10.1.16); ת"פ (פ"ת) 40118-11-13 מדינת ישראל נגד סיסאי (26.1.15); ת"פ (כ"ס) 36084-10-12 מדינת ישראל נ' פלוני (14.3.13); ת"פ 9259-06-12 מדינת ישראל נ' צאלח (11.10.12); ת"פ (נת') 34203-03-11 מדינת ישראל נ' גניש (24.6.12)).

25. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו ושימוש בכוח או איומים למנוע מעצר ברף בינוני כוללת מנעד הנע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של 6 חודשים (ראו למשל: ת"פ (אי') 28354-12-16 מדינת ישראל נ' נטחין (10.5.18); ת"פ (ק"ג) 23998-03-14 מדינת ישראל נ' בנעים (6.4.17); ת"פ (רמ') 51675-01-16 משטרת ישראל תביעות - שלוחת רמלה נ' מדינת ישראל (4.4.17) בפסקה 15; ת"פ (ק"ג) 13028-11-12 מדינת ישראל נ' א.מ.ש (10.2.15); ת"פ (ראשל"צ) 30263-05-13 מדינת ישראל נ' כהן (10.4.14)).

26. ב"כ הנאשם טען, כי לאור העולה מן העדויות באשר למצבו הנפשי של הנאשם ונוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בהליכי המ"ת (במ"5), ראוי לשקול מצבו הנפשי של הנאשם כחלק מקביעת מתחם הענישה (קרבה לסייג לאחריות פלילית). שקלתי את הטענה, אולם לאחר עיון חוזר ומעמיק בחוות הדעת, איני יכולה לקבלה. אמנם, במסגרת חוות הדעת מצוין כי במהלך בדיקתו הראשונה של הנאשם במחלקה (ביום 06.03.20, לאחר שאושפז עפ"י צו הסתכלות) התנהגותו הייתה מוזרה והוא נצפה עושה תנועות פנים מוזרות, עוויתות ומדבר לפעמים בצורה לא ברורה או מדבר לעצמו, אולם לאורך כל חוות הדעת נכתב כי הנאשם נותן תשובות קוהרנטיות, שולל הפרעות בתפיסה, לא מבטא תכנים פסיכוטיים, מסוגל למסור פרטים על עברו, לא גילה סימנים של מחלת נפש במובנה המשפטי, הבין מטרת הבדיקה והיה מסוגל להתייחס לאשמות כנגדו, ולפיכך נמצא כשיר לעמוד לדין, כפי שנקבע בעניינו גם בהליכים משפטיים קודמים. לא הוכח חוסר היכולת להימנע מעשיית המעשה, ונראה כי ביצוע העבירות נבע ממאפייני אישיות של הנאשם, ולא ממחלת נפש. בנסיבות אלו, שבהן לא נקבע כי הנאשם סובל ממחלת נפש כלשהי וכי ביצע את העבירות על רקע אותה מחלה, לא אוכל לקבוע קרבה לסייג לאחריות פלילית, כשיקול בקביעת מתחם הענישה.

27. לאור האמור, מקובלת עליי עמדת המאשימה, כי מתחם הענישה הכולל בעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מאסר בין מספר חודשים ועד מאסר בפועל למשך 12 חודשים, לצד ענישה נלווית.

העונש ההולם בתוך המתחם:

28. לקחתי בחשבון את **הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40 יא לחוק העונשין): לחובתו של הנאשם, יליד שנת 1991, עבר מכביד הכולל עבירות אלימות, רכוש, סמים, עבירות נגד שוטרים והפרות הוראות חוקיות. כן תלויים ועומדים כנגדו שני מאסרים מותנים ברי הפעלה, לתקופות של 5 ו- 6 חודשים; העבירות שלפנינו בוצעו זמן קצר אחרי שחרורו מבית הסוהר בגין עבירות דומות ובעודו ממתין לדיון בערעור על גזר דין אחר שניתן בעניינו. הנאשם הוא חזרתי (רצידיוויסט) וניכר כי לא היה בהליכים המשפטיים שנוהלו כנגדו, במאסרים הממושכים שריצה ובמאסרים המותנים שהושתו עליו בכדי להרתיעו מביצוע העבירות.

29. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, ואף שעובדה זו אינה נזקפת לחובתו, שכן זכותו שבדין לעמוד על כך שהמאשימה תוכיח אחריותו למעשים מעבר לכל ספק סביר, הרי שאין הנאשם זכאי להתחשבות הניתנת לנאשמים שבוחרים להודות וליטול אחריות על מעשיהם. לו היה בוחר לעשות כן הנאשם, אף היה חוסך את העדת אימו ואחותו, אשר הייתה עבורן קשה וכואבת.

30. לקולא, שקלתי את מורכבות נסיבותי האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כפי שהיא עולה מן העדויות וכן מחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה במסגרת הליך המ"ת והובאה לפניי כחלק מראיות ההגנה לעונש. הנאשם, יליד אתיופיה, הרביעי מבין שישה ילדים במשפחה, עלה ארצה עם משפחתו בהיותו בן שנה. הוריו התגרשו ואימו נישאה בשנית. מגיל ילדות סבל הנאשם מקשיי הסתגלות למסגרות, לא הצליח להתאקלם בשום מסגרת טיפולית תוך שנצפו הפרעות התנהגותיות. החל מגיל ההתבגרות, פעמים חוזרות, נעצר הנאשם וריצה עונשי מאסר לאחר שהורשע בביצוע עבירות שונות.

31. בנוסף, שקלתי את מצבו הנפשי של הנאשם. נושא זה עלה במסגרת שמיעת העדויות בתיק, בפרט עדויותיהן של אימו ואחותו של הנאשם, אשר העידו שמצבו הנפשי של הנאשם אינו תקין וציינו שפנו לגורמים שונים על מנת לקבל עבורו טיפול מתאים, אולם ללא הועיל. אין חולק, כי הנאשם לא טופל בכלא, וגם כעת לא מונחת לפני בית המשפט חוות דעת טיפולית בעניינו. כפי שהובהר לעיל, דחיתי את טענת הסניגור, כי יש לקבוע שמצבו הנפשי של הנאשם מקים קרבה לסייג לאחריות פלילית. יחד עם זאת, לאור הקביעה בחוות הדעת הפסיכיאטרית לפיה הנאשם סובל מהפרעת אישיות עם קווים דיסוציאליים ברורים והפרעות התנהגותיות מגיל ילדות, ונוכח העובדה שהנאשם מעולם לא טופל בבעיות אלו, מצאתי לשקול מצבו הנפשי כנסיבה לקולא, כחלק מנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. בהקשר זה, שקלתי גם את רצונה העז של אימו, המתלוננת, שהנאשם יטופל, זאת חלף ההחמרה בעונשו.

32. כחלק משיקולי הענישה, התחשבתי בתקופת מעצרו הממושכת של הנאשם, החל מיום 04.03.20, בתנאים מורכבים הן על רקע אישי-משפחתי והן בעטיו של משבר הקורונה.

33. באיזון כלל השיקולים המפורטים לעיל, אני קובעת כי העונש ההולם בעניינו של הנאשם הינו בשליש העליון של מתחם הענישה, אך לא ברף הגבוה ביותר. לא מצאתי, כי מתקיימות נסיבות, לקולא או לחומרה, המצדיקות סטייה ממתחם הענישה אותו קבעתי לעיל.

34. באשר לרכיבי ענישה כספיים של פיצוי וקנס - לא הוצגו לפניי נתונים כלכליים כלשהם בעניינו של הנאשם, אך לאור מאסריו החוזרים והעדר תמיכת כלכלית כלשהי אני מקבלת טענת הסניגור בדבר העדר יכולת של הנאשם לשאת בתשלום רכיב עונשי כספי. לכן, החלטתי להימנע מהטלת רכיב קנס על הנאשם. עם זאת, לאור עבירת איומים חוזרת כלפי אימו של הנאשם, מצאתי לגזור על הנאשם פיצוי למתלוננת, בסכום נמוך, שישקף מחד את הפגיעה בה ומאידך יהא מידתי ביחס למצבו הכלכלי.

35. בנוסף, יש להפעיל את המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם;

בחודש ינואר 2019, הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של איומים כלפי פקידת הביטוח הלאומי. הנאשם אמר לפקידה שיחתוך לה את הפרצוף, תוך שהוא צועק ומקלל. על הנאשם הוטלו 3 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה קודם במצטבר, כך שסך הכל ירצה 6 חודשי מאסר, כן נגזר עליו עונש מאסר על תנאי בן 5 חודשים למשך שלוש שנים שלא יעבור כל עבירת אלימות, פיצוי וקנס (ת"פ 14841-01-19). הנאשם הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, אשר נידון ביום 23.07.20, ולאור דברי בית המשפט החליט לחזור בו מערעורו (ע"פ 46763-03-20).

בחודש יוני 2019 הורשע בביצוע עבירת איומים כלפי אימו בביתה, וכן עבירות היזק לרכוש במזיד והפרת הוראה חוקית. הנאשם הודה בביצוע העבירות במסגרת הסדר טיעון, ונגזרו עליו 10 חודשי מאסר בפועל, 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יבצע עבירות אלימות ורכוש מסוג פשע, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יבצע עבירות אלימות ורכוש מסוג עוון וקנס (ת"פ 66679-01-19).

36. הנה כי כן, הנאשם אינו בוחל בביצוע מעשי עבירה, בפרט כלפי אמו וכלפי רשויות המדינה והחוק.

37. בהתאם להלכה הפסוקה, מקום בו לא קיימים שיקולים יוצאי דופן, יש להורות על הפעלתם של מאסרים על תנאי במצטבר זה לזה ובמצטבר לעונש מאסר אותו נושא הנאשם בגין תיק קודם (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מד"י [פורסם בנבו] (22.2.15)).

38. קשה לקבל את טענת ב"כ הנאשם, לפיה הפעלת המאסרים על תנאי במצטבר זה לזה ולעונש המאסר שייגזר בהליך זה, תהא בלתי מידתית. אמנם מדובר בעונש מכביד, אך נוכח התנהלותו החזרתית של הנאשם ברי כי יש להרתיעו, באמצעות ענישה משמעותית. עם זאת, לאור נסיבותיו של הנאשם, בפרט מצבו הנפשי והיותו בלתי מטופל לאורך שנים, החלטתי שלא להורות על הצטברות המאסרים באופן מלא. ואולם, יובהר, כי התחשבות זו בנאשם נעשית באופן מצמצם, וזאת על מנת שלא נימצא, חלילה, חותרים תחת האפקטיביות של עונש המאסר המותנה, ומסבים פגיעה באמון הציבור בעונש המאסר המותנה ובמערכת בתי המשפט בכללותה.

39. בשלהי גזר הדין אומר, כי ההחלטה בדבר גזר הדין ההולם את הנאשם אינה פשוטה. ניכר, כי הנאשם זקוק לטיפול נפשי והתנהגותי. למרבה הצער, הנאשם לא טופל באופן ממשי בתקופות המאסר הקודמות שהוטלו

עליו, מסיבה שאינה ידועה לבית המשפט. בהמשך לגזר הדין שינתן כעת על ידי, צפוי הנאשם לרצות תקופת מאסר בלתי מבוטלת. **על שירות בתי הסוהר לדאוג לכך שהנאשם יטופל במהלך שהייתו בבית הסוהר ע"י הגורמים הטיפוליים הרלוונטיים, שאם לא כן, יש חשש של ממש שהנאשם ימשיך ויבצע עבירות עם שחרורו ובכך ייפגע האינטרס הציבורי בכללותו.**

סוף דבר:

40. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. הפעלת המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ **14841-01-19** (ונותר על כנו ב - ע"פ 46763-03-20) - בן 5 חודשים.

הפעלת המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ **66679-01-19** - בן 6 חודשים.

ב. 9 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יישא עונש זה, וכן הפעלות המאסרים המותנים כאמור, בחופף ובמצטבר, כך שירצה סך הכל 17 חודשי מאסר, וזאת בניכוי ימי מעצרו -ימים 04.03.20 ועד 04.04.20, וכן החל מיום 05.10.20 (עפ"י רישומי שב"ס שהוגשו לתיק בהתאם להוראות בין המשפט).

ג. 11 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 7 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו כל עבירת אלימות מסוג עוון וכן עבירה של שימוש בכח למנוע מעצר.

ה. 7 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם אלא עם יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירות נגד שוטרים.

ו. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 2, בסך 750 ₪, שישולם עד ליום 01.02.20.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"א חשוון תשפ"א, 08 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.